

Küçük Sivri Fare

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Sivri Fare

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil yağmur ormanının derinliklerinde, yaprakların yağmurla damladığı ve sarmaşıkların halat gibi kıvrıldığı yerde küçük bir sivri fare yaşırdı. Elinize sığacak kadar küçüktü; yumuşak kıvılcık kahverengi tüyleri ve soluk krem rengi bir karnı vardı. Uzun sivri burnu her kokuda seğirir, büyük koyu gözleri gölgelerin arasından dışarı bakardı. Birlikte oynayacak kimsesi yoktu ve kalbi orman zemininin sessizliği kadar durgundu.

Bütün gün küçük sivri fare diğer hayvanları izlerdi. Maymunlar daldan dala sallanıp gülerlerdi. Kurbağalar derede sıçrayıp dururlardı. Ama sivri fare yalnız kalırdı, ince kuyruğu bir dalın etrafına kıvrılmıştı. "Keşke bir arkadaşım olsa," diye fısıldadı. Yağmur ormanı kalabalık ve aydınlıktı, ama ona boş ve uçsuz bucaksız geliyordu.

Bir sabah burnunun ucundan yeşil ve altın rengi bir parıltı geçti. Bu, minik ve hızlı, parıldayan tüyleri ve parlak turuncu göğsü olan bir güneş kuşuydu. Uzun kıvrık gagasını bir çiçeğe daldırdı. "Aşağıdaki sen, merhaba!" diye cıvıladı. Sivri fare büyük koyu gözlerini kırptı. "Benimle konuşabiliyor musun?" diye sordu. "Elbette!" dedi kuş. "Neden tek başınasın?"

"Bir arkadaşım yok," dedi küçük sivri fare yumuşak bir sesle. Güneş kuşu yuvarlak siyah başını yana eğdi. "İşte, artık var!" diye şakıdı. "Benim adım Sunny. Seninki ne?" Sivri fare ona adının Pip olduğunu söyledi. Sunny daha da yaklaştı. "Gel benimle keşfe çık!" Ama Pip yüksek ağaçlara baktı ve korktu. "O kadar yükseğe tırmanamam," dedi.

Sunny endişelenmedi. "Sana dallar arasında nasıl uçacağını göstereceğim!" dedi. Alçak bir dala konup geri döndü. "Sadece zıpla ve uzan!" Pip derin bir nefes aldı. Minik patilerini kıpırdattı ve zıpladı. Bir an havada süzüldü. Sonra yumuşak bir tıkırtıyla yandaki dala kondu. "Başardım!" diye ciyaktı.

Küçük sivri farenin kalbi heyecanla hızlı hızlı çarpıyordu. Sunny sevinçle bağırdı, yanardöner kanatları parıldadı. "Şimdi biraz daha yükseğe dene!" diye ısrar etti. Pip tırmandı ve zıpladı, tırmandı ve zıpladı. Uzun ince kuyruğu dengesini bulmasına yardım ediyordu. Her sıçrayış daha kolay geliyordu. Yağmur ormanı onun etrafında yeşil bir bulmaca gibi açılıyordu. Kendini hiç bu kadar cesur ve hafif hissetmemişti.

Birlikte ağaç tepelerinde gezdiler. Sunny önden uçtu, Pip hemen arkasından geldi. Birbirine dolanmış sarmaşıklardan bir köprüyü geçtiler ve dev yaprakların altından süzıldüler. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Pip. "Göreceksin!" diye şakıdı Sunny. Hava ısındı ve tatlandı. Pip'in sivri burnu seğirdi. Yakınlarda harika bir şey vardı.

Aniden Sunny bir yaprak perdesinin içinden daldı. Pip bir an duraksadı, sonra arkasından atladı. Yumuşak, yosunlu bir dala kondu. Başını kaldırdığında büyük koyu gözleri kocaman açıldı. Yağmur ormanının dalları arasında saklı büyülü bir meyve bahçesi vardı. Ağaçlar meyveden ağırlaşmıştı ve çiçekler minik yıldızlar gibi ışıldıyordu. Gördüğü en güzel yerdı.

"Gizli meyve bahçesine hoş geldin!" diye cıvıladı Sunny. Pip bakakaldı. Yuvarlak turuncu meyveler, mor meyveler ve güneşte parıldayan çiçekler vardı. "Gerçekten gerçek mi?" diye fısıldadı. "Gerçek," dedi Sunny. "Ama burayı yalnızca arkadaşlar bulabilir." Pip'in içi sıcacık oldu. Böyle bir yerin var olabileceğini hiç hayal etmemişti.

İki arkadaş büyölü meyve bahçesini keşfettiler. Pip tatlı meyveleri kokladı ve sulu bir meyve tattı. Sunny parıldayan bir çiçekten nektar yudumladı. Dallar arasında saklambaç oynadılar. Pip dışarı bakarken ince kuyruğu bir dala dolandı. Sunny'nin parlak turuncu göğsü yaprakların arasında parladı. Gülüştüler, cıvıldaştılar ve çok eğlendiler.

Güneş batmaya başlarken Pip Sunny'nin yanında bir dala oturdu. "Eskiden kendimi çok yalnız hissederdim," dedi. "Ama şimdi sen varsın." Sunny kıvrık gagasıyla onun yanağını okşadı. "Benim de sen varsın," dedi. "Arkadaşlık her şeyi güzelleştirir." Pip parıldayan meyve bahçesine baktı ve onun haklı olduğunu anladı. Kendini cesur, mutlu ve dopdolu hissetti.

O günden sonra Pip bir daha hiç yalnız kalmadı. O ve Sunny her sabah ağaç tepelerinde buluştular. Yeni dallar keşfettiler ve yeni harikalar buldular. Pip yağmur ormanının sürprizlerle dolu olduğunu öğrendi. Ve yanında bir arkadaşı olunca denemekten hiç korkmadı. Daldan dala atlarken uzun kuyruğu sevinçle sallanıyordu.

Diğer hayvanlar küçük sivri farenin mutlu yüzünü fark ettiler. "Nasıl bu kadar cesur oldun?" diye sordu genç bir kurbağa. Pip gülümsedi. "Arkadaşım Sunny bana gösterdi," dedi. "Keşfetmek bir arkadaşla daha eğlenceli." Kurbağa zıplayarak uzaklaştı, o da bir arkadaş bulmayı düşünüyordu. Pip ve Sunny birlikte cıvıladılar, sırlarını paylaşmaktan mutluydular.

Bir akşam Pip ve Sunny büyümlü meyve bahçesinde oturdular. Parıldayan çiçekler yumuşak bir ışıkla parlıyordu. "Burayı birlikte bulduk," dedi Pip. "Tek başıma asla bulamazdım." Sunny başını salladı. "Arkadaşlar bunun içindir," dedi. Tatlı bir meyveyi paylaştılar ve ateş böceklerinin dansını izlediler. Meyve bahçesi artık sıcak, güvenli ve ışıkla dolu bir yuva gibiydi.

Küçük sivri fare önemli bir şey öğrenmişti. Yağmur ormanı büyüktü, ama bir arkadaşla harika bir serüven gibi geliyordu. Artık gölgelerde saklanmıyordu. Her gün Sunny'yle zıplıyor, tırmanıyor ve keşfediyordu. Ne zaman biraz korksa, onun neşeli cıvıltısını hatırlıyor ve cesur bir sıçrayış yapıyordu.

Yani eęer bir gn yaęmur ormanına giderseniz, neşeli bir cıvıltı ve yumuşak bir hışırtı dinleyin. Uzun burunlu ve büyük koyu gözl küçük bir sivri farenin, gneş kuşu arkadaşıyla dallar arasında atladığını görebilirsiniz. Arkadaşlığın her serüveni daha parlak yaptığı büyülu meyve bahçesine gidiyorlar. Ve bu, hepsinin en güzel hazinesidir.